



Mark Twain

## Ádám és Éva naplója • ÁDÁM NAPLÓJA – 4. RÉSZLET

(folytatás a 98. oldalról)

*Három hónappal később*

### **PÉNTEK**

Éppen most tértem vissza egy hosszú és unalmas vadászkirándulásról. Nekem nem volt szerencsém. Ellenben ez az Éva! Hihetetlen, mit ért el távollétem alatt! Anélkül hogy birtokunkat elhagyta volna, egy második példányt fogott be! Micsoda szerencséje van! Én akár száz évig is kóborolhattam volna az erdőben anélkül, hogy egy második példányra bukkanjak. Éva, amikor a részletek felől faggattam, megint elpirult, és nem felelt semmit, csak titokzatosan mosolygott.

### **VASÁRNAP**

Összehasonlítottam az új példányt a régivel. Semmi kétség, hogy ugyanahhoz a fajtához tartoznak. Az egyiket a kettő közül szívesen kitömném, hogy gyűjteményembe sorozzam, de Éva valamilyen okból hevesen ellenzi. Ezt a tervemet tehát fel kell adnom, amit tudományos szempontból igen sajnálatosnak tartok. Borzasztó veszteség lenne, ha ez a faj kihalna, és nyoma sem maradna az utókor számára, nem igaz?

Az idősebbik teremtmény sokat szelődött az utóbbi időben. Tud már nevetni, és fecseg, mint egy papagáj. Miután több papagájunk van, kétségtelen, hogy szavait azoktól tanulta, hiszen az utáztatás képessége feltűnően ki van fejlődve benne.

Arra is gondoltam, hogy ez talán egy újfajta papagáj, aztán úgy láttam, hogy ez nem lehet, bár ennél az állatnál semmi sem lepne meg. Már sok mindenre gondoltam az első naptól kezdve, amikor még hálnak tartottam. Ez az új állatka éppen olyan csúnya, mint az idősebb volt eleinte. Sárgásvörös a bőre, ugyanolyan csúf kis feje van, de egyelőre nem akar rajta prém képződni. Éva Ábelnek nevezi.

*Tíz évvel később*

### **SZOMBAT**

A mi fajtánk! Ezt már régebben sejtettük. Kicsiny, fejletlen alakjuk tévesztett meg sokáig. Szinte hihetetlen. Most már megszoktuk a gondolatot. Azóta egypár kislány is beállított. (...)

### **VASÁRNAP**

Az elmúlt évek hosszú sora után be kell vallanom, hogy eleinte alaposan félreismertem Évát. (...) Eleinte mindig arra gondoltam, hogy túl sokat beszél. De most mégis sajnálnám, ha ez a hang elnémulna, és soha életemben többé nem hallhatnám. (...)

(Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest, 1987;

Fordította: Thaly Tibor)

